

MARIA NYGREN

**Det
Sjette
rige**

PÅ DANSK VED SARA KOCH

ALVILDA

DET STINKER.

I samme øjeblik, søvnen glider væk, husker Blenda, hvor hun er. Det svider i øjnene, og hun mærker et svagt ubehag, som hun tvinger tilbage ned i halsen.

Alting stinker.

Hun vender sig i sengen og mærker noget koldt presse mod huden. Det er en flyvinge. Den skarpe stålkant ridser hendes underarm og efterlader en blodrød streg. Med en irriteret bevægelse smider hun modelflyet ud af sengen og hører den hårde, metalliske lyd, da det lander på gulvet. Måske gik det i stykker. I så fald er det som fortjent. Hvorfor skal hun overhovedet have Bastians legetøj i sin seng? Hvorfor skal hun dele værelse med ham?

Hun svinger benene ud over sengekanten og strejfer flyet med den ene fod. Der er ikke sket noget med det. Der, mellem stablerne af fulde flyttekasser, ligger det lille legetøjsfly helt uden skrammer. Men det er ikke så stabilt, som det ser ud. Et lille tryk ville så let som ingenting kunne knuse den lange vinge. Blenda trykker lidt hårdere og mærker, hvordan metallet bøjer under hendes vægt. Hun er en gigantisk kæmpe, der er steget ned på denne lille jord. Hun kan gøre lige, hvad hun vil. Langsomt sætter hun hælen ned, og i samme øjeblik hører hun et hyl. Begeistret og sprudlende af glæde.

Lyden kommer ude fra køkkenet. Bastian taler højrøstet med mor, og enkelte sætninger siver ind til Blenda. Bastian vil have sine modelfly med i skole, og mor siger klart nej.

Med et suk flytter Blenda foden igen. Hun kan ikke være bekendt at ødelægge det. Det fortjener han ikke. Men han burde ikke lyde så forventningsfuld. Han burde være bange.

Skrækslagen.

Hun rejser sig og ser sit eget blik. I spejlet, der hænger på en af skabsdørene, ser hun sit halvlange, orange hår, den lille næse og den smalle, kantede hage. Der er ikke noget smukt ved hendes ansigt, men der er noget andet. Øjnene. Hun har arvet sin fars grønne øjne. Efter gymnasiet rejste han til Rio de Janeiro, og han sagde altid, at da han ankom, blev hans øjne farvet grønne i præcis den samme farve som havet ud for Rio. Smaragdgrønne og milde, altid varme og altid parat til nye eventyr. Da hun var lille, strøg han hende altid over panden og sagde, at en del af det eventyr havde hun i sig. At hun var skabt til at svømme sammen med de farligste hajer og danse på de højeste bjerge. Men nu var det længe siden, far havde strøget hånden over hendes pande og fortalt sine historier. Det var, inden han forlod dem. Inden han pakkede sin taske og steg om bord på et fly til London.

Blenda vender sig hurtigt væk fra spejlet og bruger et par minutter på at gennemrode flyttekasserne efter en bh, men da hun ikke finder nogen, tager hun i stedet en enkel hvid T-shirt på. Mere behøver hun ikke. Hendes bryster er stadig så små, at de ikke rigtig ses.

Det tager mindre end ti minutter at køre hen til Bastians skole, og derfra er der kun et par minutters gang over til hendes skole. Det har Blenda tjekket på nettet. Ud ad bilruden ser hun byen suse forbi. Et gråtåget mylder af biler, busser, cykler og barnevogne. Mor kører utålmodigt gennem morgen-

myldretrafikken og taler med en lidt for glad stemme om, hvor spændende det er at få en frisk start på livet. Og Blenda tænker, at det er let for hende at sige. Det er ikke hende, der skal begynde på en ny skole midt i skoleåret. Det værste, der kan ske for hende, er, at hun anbefaler noget, som ikke passer til en låner. Og det virker ikke, som om Bastian forstår, at de burde gøre fælles front mod mor, i stedet udstråler han den samme ivrige entusiasme

Munden bevæger sig hurtigt. Han siger, at han håber, han kommer i en sjov klasse, og selvom han kun er ni år gammel, og selvom de lyse lokker krøller så sorgløst i nakken, er hans øjne så voksne. De stråler blødt og mildt og får ham til at se ud som en gammel onkel. Sådan en, der sidder på en bænk i parken og fodrer ænder. Eller et nyfødt barn. Blenda ved godt, at han ikke behøver at bekymre sig. Ham er der ingen, der vil håne eller presse hårdt op ad en væg. For Bastian er typen, der får hundrede nye venner, bare han træder ind i et rum. Selv er hun typen, der straks får hundrede uvenner. Hun ville ønske, at hun kunne sige, at det var, fordi hun er ligeglad med overfladiske ting som at være populær, men det passer ikke. Hun har forsøgt alt, og alligevel er det altid hende, der står tilbage, når der bliver valgt hold i idræt.

Blenda lader den kolde bilrude køle panden af. Måske bliver det anderledes denne gang? Hvis hun bare smiler. Hvis hun bare får dem til at forstå, at hun faktisk er meget sød.

Den enorme skolebygning har engang været smuk, det kan man godt se. To fløje med store, flotte vinduer og en lavere hovedbygning i midten. Men det er længe siden. Nu er den gammel og slidt, og nogle steder er pudset faldet af og blotter de nøgne mursten. Blenda vinker farvel til mor og Bastian og stikker hænderne ind under den tunge anorak. Hun kunne ikke finde sin egen jakke i morges og blev nødt til at tage mors gamle. Den er lyslilla, lavet af en slags skin-

nende nylon, og hun kan huske den, fra da hun var lille. Den lugter stadig som dengang.

Regnen hænger i luften, og selvom det kun er i begyndelsen af oktober, føles det, som om vinteren er lige om hjørnet. Blenda følger strømmen af elever på vej ind ad hovedindgangen. Det er fuldstændig som på hendes gamle skole. Samme piger med langt, flyvsk hår, stramme jeans og et tykt lag mascara på øjenvipperne. Samme drenge med omhyggeligt sat, pjuasket hår og sneakers, der er slidt på den helt rigtige måde. Men der er flere. Rigtig mange flere. På hendes gamle skole gik der knap hundrede. Her har hun læst, at der går over fire hundrede. Det er så højt et tal, at hun har svært ved at forestille sig det. Hvor mange det egentlig er.

En flok piger skrår over den asfaltgrå skolegård, og Blenda smiler til dem. De ser ikke engang på hende.

Inde i skolebygningen strækker gangene sig i alle retninger som lange, bugtede arme. De tømmes langsomt for elever. Alle er på vej ind til time. Til deres klasseværelse. Nervøsiteten vender tilbage med et hug, og Blenda tager en dyb indånding. På en af de murstensrøde vægge hænger en pil, hvorpå der står "Lærerværelse". Nogen har tegnet en fuckfinger ved siden af. Det ser ikke ud, som om det er sket for nylig, for den sorte farve fra sprittuschen er bleget af tiden. Det ville aldrig være sket på hendes forrige skole. På Fredriksdalsskolen ville skiltet være blevet skiftet ud med det samme, og de ansvarlige ville være blevet stillet til ansvar. Men det er måske forskellen på en skole i en lille by og denne kolos.

Blenda følger pilen og fingeren til lærerværelset. En glasdør fører ind til et stort rum med skriveborde fulde af skolebøger. Der er også tomt. Hun fortsætter ind i et tekøkken med nogle slidte sofaer og et bord med halvtomme kaffekopper.

"Leder du efter nogen?"

En midaldrende mand i et slidt fløjlsjakkesæt rejser sig fra sofaen og går hen til hende med et afventende blik.

“Øh, det ved jeg ikke rigtig.”

Hun fumler ved informationsbrochuren, hun har i venstre lomme. Den, hun fik i posten i sidste uge sammen med skole-skemaet.

“Jeg skal begynde her. I dag.”

Hun tager sedlen frem, selvom hun allerede kender navnet på klassen. Fingrene er fugtige af sved, og papiret bliver krøllet. Manden tager et par briller på, som han har i en rød snor om halsen, og ser på sedlen.

“9.c. Nå, så det er dig, der er Blenda Warg? Timen er allerede begyndt, men jeg kan vise dig lidt rundt, så du ikke farer vild. Inden du bliver kastet ind til ulvene.”

Han ler lidt for at vise, at det bare er for sjov, og rækker hende hånden.

“Jeg hedder Ernst. Jeg er rektor her.”

Blenda giver ham hånden, og mens hun mærker hans tørre, hårde fingre mod sine, tænker hun, at hun aldrig har givet en rektor hånden før.

Ernst går forrest gennem gangene med stille, næsten lydløse skridt og standser ved en væg, der er dækket af tunge skabe. Det er lige over for et af de få vinduer. Det tunge skydække har spredt sig, og en lille stribe sol lyser ind på de gamle stålskabe.

“Du er heldig,” siger han. “Det her er lige blevet ledigt, og jeg tror, at det er et af de populære. Skabet er vist lidt større end de andre.”

“Tak,” hører Blenda sig selv sige.

“Der er ikke noget at takke for. Tag en hængelås med i morgen, så slipper du for uindbudte gæster.”

Han nikker til hende, og Blenda nikker tilbage. Det er mærkeligt med en rektor, der har styr på, hvilke skabe der er

ledige, og som har tid til at vise hende rundt. Han burde være optaget af andre ting.

“Som du kan se, er det en stor skole, men vi forsøger at holde en god tone. Det er dig, der er fremtiden, og dig, der kan gøre en forskel. Ved du det?”

Ernst ser højtideligt på hende, og hun kan ikke lade være med at tænke, at der er noget komisk ved ham.

“Ja,” siger hun. “Det gør jeg vel.”

“Godt. Din klasse har fransk derinde med Yvonne. Hende vil du kunne lide.”

Ernst er standset op uden for en lukket dør. Han smiler igen. Samme korte smil, der er forsvundet i samme sekund, som hun opfatter det. Og så forsvinder han også.

Foran hende tårner døren sig op, hård og tung. Der kommer en lyd fra den anden ende af gangen. Skingre stemmer og skridt, der nærmer sig. Blenda ved godt, at hun ikke kan blive stående. Hun må ikke virke mærkelig. Så bliver man straks en af *dem*, dem, ingen vil have noget at gøre med. Hun tager højre hånd op af lommen og opdager, at hun ryster på hånden. Knoerne banker på den massive trædør, men hånden er så våd af sved, at der ikke kommer nogen lyd. Fingrene glider bare lydløst hen over træet. En lille splint presses ind i huden, og hun gisper af smerte. Det begynder at bløde. Splinten sidder langt inde i fingeren. Hun kan ikke få den ud uden en pincet. Stemmerne er tæt på nu, og hun kan tydeligt høre en pige le højt. Blenda tager mod til sig og åbner døren. Bruset af stemmer lægger sig med det samme. Alle drejer ansigtet mod hende. Hun ved, at hun burde løfte hovedet og smile til dem, men hun kan ikke.

“Bonjour?”

En kvinde ser spørgende på hende. Hun er mager og ikke meget ældre end Blenda. Ansigtet er næsten gennemsigtigt, og hun har en slags undvigende, utryk udstråling.

“Hej,” siger Blenda. “Jeg skal begynde her.”

“Ah, entrez-vous! Je m’apelle Yvonne,” siger kvinden med høj, nasal stemme og en mærkelig svensk-fransk udtale. Hun rækker Blenda en franskbog og peger på en tom plads forrest i klassen. Og det var så det. Som om det slet ikke var spor mærkeligt, at der en mandag midt i skoleåret pludselig dukker en rødhåret pige op midt i en fransktime. Som om det skete hele tiden.

Blenda går hen til stolen og hører klassens lyde svæve omkring sig. Hviskende stemmer blander sig med hinanden. Snak om weekenden, om åndssvage lærere, om knuste hjerter. Yvonne skriver verber i imperfektum på tavlen, og pigen, der sidder ved siden af Blenda, skriver det hele ned. En blok, hun burde selvfølgelig havde haft en blok med. Blenda mærker et stik af irritation i brystet. Det burde mor have tænkt på. Hun har helt sikkert fyldt Bastians taske med kladdehæfter.

“Værsgo.”

Et stykke papir fra en blok bliver skubbet over til hendes side af bordet. Blenda ser op. Det kommer fra pigen ved siden af. Hun har askeblondt pagehår, store, mandelformede øjne og en lidt krumrygget holdning. Instinktivt ved Blenda, at hun er en af *dem*. Dem, man ikke skal tale med. Dem, hvis upopularitet smitter. Det er øjnene, der afslører hende. Øjne, der så gerne vil have et smil, en slags bekræftelse på, at hun er god nok. Blenda overvejer, om hun skal give hende papiret tilbage, da døren pludselig går op. Der bliver stille i klassen igen. En pige med et sødt dukkeansigt og glansfuldt, honningblondt hår skrider ind. Og pludselig er det, som om hele klassen holder vejret.

“Det er Hedvig,” hvisker Blendas sidekammerat. Hun er rykket tættere på. Hendes ånde lugter sødt og klistret, og Blenda vender sig væk. Samtidig træder endnu en pige ind ad døren. Pigen og Hedvig kunne have været tvillinger.

Samme måde at bevæge sig på. Samme lange ben i farvestrålende strømpebukser, korte, sorte kjoler og blankbørstet hår. Hvis det ikke var, fordi den ene var blond og den anden mørkhåret, ville de have været umulige at skelne fra hinanden.

Der er ingen, der ser på Yvones verber længere. Alle venter. En spænding, der kruser på overfladen og får alles vejtrækning til at gå hurtigere. Hedvig ser ikke ud, som om hun overhovedet lægger mærke til det, eller også er hun så vant til den reaktion, hun fremkalder, at den ikke imponerer hende længere. Det er tydeligt, at det er Hedvig, der bestemmer, og selv hendes mørkhårede kopi står og betragter hende med den samme forfærdede fryd som resten af klassen. Det her er nyt, noget, Blenda ikke tidligere har oplevet. Denne demonstrative magt er så åbenlys, at selv Yvonne er holdt op med at skrive på tavlen og i stedet har rettet sin opmærksomhed mod den smukke, lyshårede pige.

Hedvig skrider langsomt gennem klasseværelset som en luciabrud med tændte lys i håret. Hun standser foran en dreng helt bagest i klassen. Da Blenda drejer hovedet for at se, hvem det er, forstår hun straks, hvorfor det er lige der, hun er standset. Det er klart, at de to er et par. Han har mellemblond, halvlangt hår og lysebrune, glødende øjne.

“Det der er Noa,” hvisker Blendas sidemand. “Ham og Hedvig har været kærester i evigheder.”

Blenda ser, hvordan Hedvig bøjer sig ind over Noas bord. Hendes tunge glider ind i hans mund, og hun lægger armen om hans hals. Han besvarer hendes kys, og hun lukker øjnene. Som om de var helt alene, som om der ikke fandtes andre end de to i hele verden.

Der er vokset røde pletter frem på Yvones kinder. På fransk siger hun, at hun faktisk forsøger at undervise. Det ser ikke ud, som om Hedvig hører hende. Kysset er forbi, og hun

har taget et lille lommespejl frem og finder en rød læbestift i sin hvide stoftaske.

“Penny, ved du, hvad vi skal have til frokost?”

Hedvigs stemme er klar og klangfuld, men tonefaldet viser, at hun keder sig.

“Nej, men jeg kan undersøge det.”

Den mørkhårede pige begynder at lede i sin hvide stoftaske, der er præcis magen til Hedvigs. Blenda ser nu, at de ikke ligner hinanden så meget, som hun først troede. Det er tøjet og frisuren, der er identiske, men Pennys træk er grovere. En større næse og tykkere kinder. Ikke meget. Sammenlignet med en hvilken som helst anden pige i klasseværelset ville hun se godt ud, men ved siden af Hedvig er hver eneste afvigende detalje tydelig og gør hende grimmere, end hun egentlig er. Klassen sidder stadig tavs. Alle iagttager, hvordan Penny finder sin telefon frem fra tasken. Det er, som om de alle sammen sad i en mørk biografsal og lige var kommet til det mest afgørende øjeblik i hele filmen.

“Hedvig, hvis der er noget, du vil spørge om, vil jeg bede dig om at gøre det på fransk,” siger Yvonne. Hun taler svensk nu og stirrer vredt og irriteret på Hedvig.

“Hvorfor det?” siger Hedvig og gaber. “Hvad vi skal have til frokost på en svensk skole har vel ikke noget med Frankrig at gøre?”

“Jamen, så må du tale om det et andet sted end i mit klasseværelse.”

Yvones stemme er usikker og hakkende. Hedvig fastholder hendes blik. Stirrer tavst på hende.

“Okay,” siger Hedvig til sidst uden at lade blikket vige. “Hvis det er sådan, du vil have det.”

Hun vender sig om. Hendes hæle laver en hård, knirkende lyd på gulvet, og så skrider hun knejsende ud af klasseværelset. Blenda føler sig så mærkelig let, en blød, behagelig

svimmelhed. Hun har aldrig set noget lignende. Pigen er en stjerne, sådan en, man ellers kun ser på en scene eller et biograflærred. Hun er tusind strålende spotlys. Hun er glimtende sæbebobler og drømmen om noget større end en skole med kolde gulve og utætte vinduer.

Penny følger efter Hedvig, og da de nærmer sig døren, høres lyden af en stol, der bliver skubbet tilbage. Det er Noa, der har rejst sig. Han tager sine bøger og går efter dem. Flere stole skubbes væk. Stål, der skraber hen over det slidte gulv. En efter en rejser eleverne i 9.c. sig og forlader klasseværelset. Til sidst er der kun Blenda og hendes sidekammerat tilbage. Blenda synker en gang. Hun ved ikke, hvad hun skal gøre. Mobbere har hun oplevet før og pigekliker, der har styret hele klasser, men ikke noget som dette. Hun hører, hvordan også den musegrå pige rejser sig op. Ude fra gangen trænger højlydte stemmer og latter ind i klassen, og Blenda ser op i forventning om, at pigen er på vej ud til de andre. Men det er hun ikke. I stedet går hun op til Yvonne, der er sunket ned i stolen bag katederet.

“Det er ikke personligt,” siger hun stille til sin lærer. “Hedvig ville gøre sådan mod hvem som helst.”

Yvonne ser ikke engang op. Hendes øjne er blanke; tårerne presser på.

“Jeg synes i hvert fald, det var en god time,” fortsætter den musegrå pige. Hun ser ud, som om hun vil give Yvonne et knus, men i stedet går hun langsomt ud ad den åbne dør.

Blenda vrider sig på stolen. Hun er alene nu, og timen er ikke forbi før om ti minutter. Hun kører blyanten hårdt hen over det stykke papir, hun har liggende foran sig. Lange, sorte streger. Et voldsomt uvejr er på vej. Yvonne rømmer sig, retter pludselig ryggen og ser op.

“Det er vist bedst, at du også går,” siger hun med et trist suk. “Så du ikke skiller dig ud allerede på din første dag.”

Ude på gangen står Hedvig med et tilfreds, lille smil. Noa har armen omkring hendes smalle talje, og det er tydeligt, at han er stolt. De andre i klassen flokkes om dem. Alle vil have lidt af spotlyset. Blenda maser sig gennem mængden af kroppe. Yvonne har ret. Det her er hendes chance. Hun ser Hedvig tage lippgloss oven på den røde læbestift. Hun former munden til et o, og den bliver til et strålende kirsebær. Blenda er helt tæt på hende og må modstå trangen til at række hånden frem og røre ved hende.

“Det var altså vildt sejt, det, du gjorde der,” siger hun med hjertet helt oppe i halsen. “Jeg hedder Blenda. Det er min første dag her.”

Hedvig drejer langsomt hovedet og ser på Blenda. Kaster et hurtigt blik på hende fra top til tå. Tavsheden er isnende. Så løfter Hedvig overlæben i en mine af afsky. Væmmelse.

Som om det foregår på tusinde kilometers afstand, hører Blenda, hvordan Hedvig siger noget til Penny, og de fniser begge to. Blenda går baglæns væk, og omkring hende flytter alle sig. Ingen vil røre ved hende. Ingen vil smittes.

Hedvig begynder at gå ned ad gangen, og resten af klassen følger straks efter. Blenda gisper efter vejret. Hjertet slår så hurtigt, at hun har svært ved at få luft.

“Du skal ikke tage dig af hende.”

Det er Blendas sidekammerat, og hun er på vej over til hende.

Lige da hun skal til at tage det sidste skridt hen til Blenda, puffer en tynd fyr med et dunet overskæg til hendes spinkle krop med sin rygsæk. Den er fuld af bøger, og Blenda kan høre på lyden, at det må gøre ondt, da den banker ind i hende. Men hun reagerer ikke engang. Det er, som om hun ikke mærker det.

“Du, LSD, hold op med at lukke lort ud!” vræler fyren med overskægget, og hans ven ler.

“LSD, LSD, LSD gør dig syg i ho-ved-et ...”

De råber i kor, og deres høje stemmer laver ekko i gangen. De forsvinder rundt om hjørnet, og Blendas sidekammerat udstøder et lille suk.

“Ja, det er mig, der er LSD,” siger hun stille og kigger på Blenda.

“LSD, som i stoffet?”

LSD's venlige øjne betragter hende bekymret, og Blenda tænker på dengang, der kom en politimand på besøg på den gamle skole og talte om stoffer. LSD var et af de farligste, havde han fortalt og set strengt på dem. Historier om mennesker, der efter at have suget på sukkerknalder dypet med LSD troede, at de kunne flyve, og derfor hoppede ud ad vinduet fra tyvende sal. Gader fulde af knuste knogler og kroppe, der var sammenpressede til en blodig masse.

“Ja, ligesom stoffet,” siger LSD med et lille smil. “Jeg hedder Dahl til efternavn. Lena-Stina Dahl. LSD.”

Blenda tænker, at hun og LSD er som to sårede dyr. Udelukket fra fællesskabet, fordi de er for syge, fordi de vil gøre flokken svagere. LSD har accepteret det for længe siden. Det er derfor, hun kommer hen til hende. Blenda stryger en orange hårlok væk fra øjnene. Hun har ikke tænkt sig at give op. Og hun smiler ikke tilbage.

Da det bliver spisefrikvarter, samles hele skolen i spisesalen. Et lokale, hvor der er så højt til loftet, at alle stemmer bliver forstærket, så de bliver til et ugennemtrængeligt uvæsen. Blenda tager en af de orange bakker, og en mager kantinedame med fyldige læber fylder hendes tallerken med en slasket masse af noget, der måske skal forestille lasagne.

“Værsgo,” siger hun med et smil. “Håber, det smager.”

Først tror Blenda, at det er maden. At den stærke, kradse lugt, der giver hende kvælningss fornemmelser, kommer fra

lasagnen. Men da kantinedamen træder et par skridt til side, og stanken bliver mindre tydelig, indser hun, at den måske kommer fra hende. Sved, det er selvfølgelig sved. Hun kender den fra sin mor. Det var noget, der begyndte, da hun fyldte halvtreds. Pludselig blev hendes lugt mindre frisk, ligesom tættere på døden.

Blenda tager sin bakke og ser sig omkring. Der er allerede fyldt ved alle bordene, og i midten af lokalet troner Hedvig med Noa ved sin venstre side og Penny ved sin højre. Blenda går rundt på må og få. Cirkulerer rundt og håber på et mirakel. På at Hedvig vil se hende, råbe, at hun skal komme og sætte sig ned. I øjenkrogen ser hun LSD komme med en fuld bakke. Blenda tager sin gaffel og lader, som om hun er travlt optaget med at skubbe lasagnen ind midt på tallerkenen. LSD opfatter tilsyneladende ikke, at hun ikke er ønsket, men fortsætter hen mod hende med raske skridt.

“Her, kom og sæt dig her.”

Blenda ser op, da hun hører stemmen. Hun møder Hedvigs blik, og hun kan ikke tro, at dette virkelig sker. At hun er så heldig. Hun glemmer straks, at hun ikke ville flytte, at hun savner sin far, og at mor aldrig har tid til hende. Hendes krop fyldes af forventning. Blodet bliver til kulsyre. Bobler stiger hurtigt op til hovedet.

“Kom nu, LSD!” råber Hedvig igen og peger på den tomme stol over for sin egen. “Der er plads til dig her.”

Og Blenda stivner. Forstenet ser hun LSD skynde sig derhen. Hun hører Hedvig sige noget, som Blenda ikke kan tyde, og ser, at LSD nikker. Blendas kinder brænder. Hun står alene og ser LSD blive lukket ind i flokken. Hun tvinger sig selv til at tage en dyb indånding og går så langsomt hen og sætter sig ved et bord, hvor der sidder nogle lærere og snakker. Hun forsøger at klemme en bid lasagne ned, men den vokser bare i munden på hende. En brungul, slimet klump.

Ved Hedvigs bord har LSD taget en stak papirer frem. Det ser ud, som om hun skal gøre noget for at blive accepteret. Blenda ser, at Hedvig skriver af efter hende. Det sker helt åbenlyst, uden at lærerne ved hendes bord gør noget. Noa sidder ved siden af Hedvig og tager en stor bid af en knækbrødsmad. Han er virkelig åndeløst smuk. Kæberne bevæger sig kraftfuldt for hver bid, han tager, og blotlægger hans stærke, kridhvide tænder. Han er en fyr, der tiltrækker sig blikke. Sådan en fyr, man vil ofre sit liv bare for at se på. Men det er ikke kun hende, der er draget mod ham, indser Blenda.

Penny har også taget en knækbrødsmad op, og hver gang Noa tager en bid, gør hun det samme. Hun efterligner hver en bevægelse, han gør, og det ser ud, som om det sker, helt uden hun selv er klar over det. Hun har skubbet sin stol lidt tilbage og ser på ham med mørke, fugtige øjne. Men Noa ser ikke Penny. Hans brændende blik hviler på LSD. Ikke på hendes opgave, men på hendes ansigt, og der er en varme i hans blik. Næsten, som om den lille, grå mus var hans kæreste.

Blenda forsøger at spise endnu en bid lasagne, men det er umuligt at klemme så meget som en bid ned. Hun rejser sig og går hen til stativet med bakker i den anden ende af spisesalen. Da hun går forbi Hedvigs bord, løfter Noa langsomt blikket og ser på hende. Varmen i blikket forvandles til isnende kulde. Han løfter hånden op til næsen og sætter to fingre for næseborene, som om hun lugtede. Penny begynder at fnise. Højt og begejstret. Blenda skynder sig videre.

Skide idioter.